

DIEVS MĪL NEIEROBEŽOTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 33:15–22, Hoz. 14:1–4, Atkl. 4:11, Jņ. 17:24, Mt. 22:1–14, Jņ. 10:17, 18.

ATMIŅAS PANTS:

“Es griezišu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt milēšu, jo Manas dusmas pret viņiem izzudīs” (Hoz. 14:5).

Lai gan Pēteris bija trīs reizes noliedzis Jēzu, kā Jēzus bija to paredzējis (Mt. 26:34), šie noliegumi nebija stāsta beigas. Pēc augšāmcelšanās Jēzus jautāja Pēterim: “Vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?” Tas Viņam saka: ‘Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!’ Viņš saka tam: ‘Gani Manus jērus!’ Vēl otru reizi Viņš tam saka: ‘Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?’ Tas Viņam saka: ‘Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!’ Viņš saka tam: ‘Gani Manas avis!’ Trešo reizi Viņš tam saka: ‘Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?’ Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? – un sacīja Viņam: ‘Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu.’ Jēzus saka: ‘Gani Manas avis!’” (Jņ. 21:15–17). Tāpat kā Pēteris trīs reizes bija noliedzis Jēzu, Viņš, uzdodot izšķirošo jautājumu: “Vai tu mani mīli?”, trīs reizes rehabilitēja Pēteri.

Lai cik mūsu stāvoklis atšķirtos no Pētera apstākļiem, daudzējādā ziņā princips ir tas pats. Tas ir, jautājums, ko Jēzus uzdeva Pēterim, patiešām ir galvenais, ko Dievs katram no mums jautā mūsu laikā un vietā: vai tu Mani mīli?

Viss ir atkarīgs no mūsu atbildes uz šo jautājumu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. janvārī.

Tālāk par saprātīgām cerībām

Dievs mums ne tikai jautā: “Vai tu Mani mīli”, bet arī Pats mīl katru cilvēku un dara to labprātīgi. Patiešām, Viņš sirsnīgi mīl tevi un mani, un katru cilvēku vairāk, nekā mēs varētu iedomāties. Un mēs atpazīstam šo mīlestību pēc tā, kā Viņš ir rīkojies Savas tautas vēsturē.

Izlasi 2. Moz. 33:15–22 un apsver šo pantu kontekstu. Ko šī rakstvieta, īpaši 19. pants, atklāj par Dieva gribu un mīlestību? _____

Viss šķita zaudēts. Neilgi pēc tam, kad Dievs bija apbrīnojami atbrīvojis Savu tautu no verdzības Ēģiptē, Israēla tauta sacēlās pret Dievu un pielūdza zelta teļu. Kad Mozus nokāpa no kalna, viņš ieraudzīja, ko tauta bija izdarījusi, un nometa zemē plāksnes, uz kurām bija uzrakstīti desmit baušļi, tās sadragājot. Lai gan cilvēki bija zaudējuši jebkādas tiesības uz derības priekštiesībām un svētībām, ko Dievs viņiem bija dāsnī piešķīris, Dievs tomēr vēlējās turpināt ar viņiem derības attiecības, neskatoties uz to, ka viņi nebija cienīgi saņemt derības svētības.

2. Mozus grāmatas 33:19 vārdi – “Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos” – bieži tiek nepareizi skaidroti, ka Dievs patvaļīgi izvēlētos būt līdzjūtīgs un žēlīgs pret vieniem, bet otriem ne. Tomēr konteksts to neapstiprina. Tā Dievs nedarbojas, pretēji populārai teoloģijai, kurā Dievs ir paredzējis dažiem iet bojā un piedzīvot mūžīgu nosodījumu.

Ko tad Dievs šeit atklāj? Būtībā Dievs pasludina, ka Viņam kā visa Radītājam ir tiesības un pilnvaras brīvi dāvat žēlastību un līdzjūtību pat visnecienīgākajiem cilvēkiem. Un Viņš to dara šajā situācijā, pat pēc sacelšanās ar zelta teļu, dāvājot žēlastību Savai tautai Israēlam, kaut arī viņi to nebija pelnījuši.

Šis ir viens no daudzajiem gadījumiem, kad Dievs parāda mīlestību par spīti cilvēciskai loģikai un cerībām. Laba ziņa mums visiem, vai ne?

Kādā veidā Dievs ir turpinājis atklāt un izpaust tev Savu mīlestību – daudz tālāk par jebkādam saprātīgām cerībām? _____

Vienpusēja mīlestība

Pārsteidzošs Dieva mīlestības pret kritušo cilvēci piemērs atrodams stāstā par Hozeju. Dievs pavēlēja pravietīm Hozejam: “Ej un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrit no Tā Kunga un kļūst netikla” (Hoz. 1:2). Hozeja un viņa neuzticīgā sieva bija dzīva mācība par Dieva mīlestību pret Savu tautu, neskatoties uz Israēla neuzticību un garīgo netiklību. Tas ir, šis ir stāsts par Dieva brīvi dāvāto mīlestību tiem, kuri to nav pelnījuši.

Patiešām, neskatoties uz Dieva uzticību un mīlestību, cilvēki atkal un atkal sacēlās pret Viņu. Svētie Raksti vairākkārt apraksta Dievu kā tādu, kas vienpusīgi mīl neuzticīgu dzīvesbiedru. Viņš bija no visas sirds un uzticīgi mīlējis Savus ļaudis, bet tie bija Viņu nicinājuši, kalpojuši citiem dieviem un tos pielūguši, dziļi apbēdinot Viņu un izjaucot attiecības, šķietami bez iespējas tās atjaunot.

Izlasi Hoz. 14:1–4. Ko šie panti atklāj par Dieva nelokāmo mīlestību pret saviem ļaudīm? _____

_____

Pēc tautas atkārtotās sacelšanās Dievs paziņo: “Es griezīšu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu.” Vārds “labprāt” frāzē “Es viņus labprāt mīlēšu” ir tulkojums ebreju vārdam (“nedabah”), ar nozīmi, ka tas tiek piedāvāts brīvprātīgi. Tas ir tas pats vārds, ko izmanto attiecībā uz labprātīgajiem ziedojumiem svētnīcā.

Visā Hozejas grāmatā un citur Svētajos Rakstos Dievs Saviem ļaudīm izrāda apbrīnojamu uzticību un līdzjūtību. Lai gan viņi vairākkārt aizgāja ar citiem mīļākajiem, šķietami neatgriezeniski salaužot derības attiecības, Dievs pēc Savas brīvās gribas turpināja parādīt viņiem mīlestību. Cilvēki nebija to pelnījuši; viņi bija noraidījuši un zaudējuši visas likumīgās tiesības uz to. Tomēr Dievs turpināja dāvāt viņiem mīlestību bez jebkāda spiediena vai kādiem priekšrakstiem. Šeit un citviet Svētie Raksti pastāvīgi parāda Dieva mīlestību kā brīvu un labprātīgu.

Daudzi cilvēki domā par Dievu kā par tālu un bargu valdnieku un tiesnesi. Kā priekšstats par to, ka Dievs tiek nicināts un apbēdināts kā vienpusīgs mīlnieks neuzticīgam dzīvesbiedram, palīdz jums ieraudzīt Dievu jaunā gaismā? Kā tas maina jūsu skatījumu uz savām attiecībām ar Dievu? _____

_____

Brīvi dāvāta mīlestība

Dievs ne tikai turpināja brīvi dāvāt Israēlam Savu mīlestību, neskatoties uz vairākkārtējiem sacelšanās gadījumiem, bet arī turpina brīvi dāvāt mums mīlestību pat tad, kad esam grēcinieki. Mēs neesam pelnījuši Dieva mīlestību un nekad nevarētu to nopelnīt. Pie tam Dievam mēs neesam nepieciešami. Bībeles Dievam nekas nav nepieciešams (Ap. d. 17:25). Dieva mīlestība pret tevi, mani un visiem cilvēkiem ir pilnībā Viņa paša izvēle.

Salīdziniet Atkl. 4:11 un Ps. 33:6. Ko šie panti mums stāsta par Dieva brīvību attiecībā uz radišanu?

Dievs labprātīgi radīja šo pasauli. Un tāpēc Dievs ir visas slavas, goda un varas cietņgs. Dievam nebija nepieciešamības radīt pasauli. Pirms pasaules radišanas Dievs jau baudīja mīlestības attiecības, kas pastāvēja Dievībā.

Izlasī Jņ. 17:24. Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību pirms pasaules radišanas?

Dievam radītā pasaule nebija vajadzīga kā Viņa mīlestības objekts. Taču saskaņā ar Savu mīlestības raksturu Dievs izvēlējās radīt pasauli un nodibināt mīlestības attiecības ar radīto.

Dievs ne tikai labprātīgi radīja šo pasauli kā Savas dāsnās mīlestības apliecinājumu, bet arī turpināja brīvi milēt cilvēkus pat pēc tam, kad cilvēki Ēdenē krita grēkā, un pat pēc tam, kad mēs katrs personīgi esam grēkojuši.

Pēc grēkā krišanas Ēdenē Ādamam un Ievai nebija tiesību turpināt dzīvot un saņemt Dieva mīlestību. Bet Dievs, kas uztur "visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu" (Ebr.1:3), Savā lielajā mīlestībā un žēlastībā uzturēja viņu dzīvību un ir atradis veidu, kā mīlestībā samierināt cilvēci ar Sevi. Šī samierināšana ietver arī mūs.

Ko tas, ka Dievs turpina dāvāt mīlestību šai pasaulei, neskatoties uz tās atkrišanu un ļaunumu, stāsta mums par Viņa neizmērojamo mīlestību un raksturu? Kā šai patiesībai vajadzētu raisīt mūsos mīlestību uz Viņu?

Daudz ir aicināto, bet maz izredzēto

Dievs ne tikai mīl cilvēkus pēc Savas brīvās gribas, bet arī aicina mīlēt Viņu. Tas, ka Dievs mums dod iespēju brīvi izvēlēties – pieņemt vai noraidīt – Dieva mīlestību, ir redzams (cita starpā) Kristus līdzībā par kāzu mielastu.

Izlasi Mt. 22:1–14. Kāda ir šīs līdzības nozīme? _____

_____

_____

Kristus līdzībā par kāzu mielastu ķēniņš sarīko laulības savam dēlam un izsūta kalpus sasaukt tos, kas uzaicināti uz kāzām, bet “tie negribēja nākt” (Mt. 22:2, 3). Vairāk nekā vienu reizi ķēniņš sūtīja savus kalpus, bet tie ignorēja viņa uzaicinājumu un, vēl ļaunāk, sagrāba viņa kalpus un nogalināja (Mt. 22:4–6).

Vēlāk, ticis galā ar tiem, kas bija nogalinājuši dažus viņa kalpus, ķēniņš sacīja citiem kalpiem: “Kāzas ir sataisītas, bet viesi nebija cienīgi. Tāpēc eita uz lielceļiem un aiciniet kāzās, kādus vien atrodat” (Mt. 22:8, 9). Pēc nākamās epizodes, kad kāds vīrs bez kāzu drēbēm tiek izmests ārā, norādot uz nepieciešamību saņemt no ķēniņa kāzu drēbes, lai piedalītos kāzu mielastā, Jēzus noslēdz līdzību ar noslēpumainu, bet ļoti jēgpilnu frāzi: “Daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu” (Mt. 22:14).

Ko tas nozīmē? – Tie, kas beidzot ir “izredzēti” jeb “izraudzīti”, ir tie, kas pieņēmuši Kunga ielūgumu uz kāzām. Vārds, kas visā līdzībā ir tulkots kā “aicinājums” un “aicināt”, grieķiski ir “kaleo” (“zvanīt”, “aicināt”). Citiem vārdiem, tas, kurš beidzot ir “izredzēts” (“eklektos”), ir atkarīgs no tā, vai cilvēks ir labprātīgi pieņēmis uzaicinājumu.

Patiesībā Dievs sauc (tas ir, aicina) visus uz kāzu mielastu. Tomēr ikviens no mums var atteikties no Dieva mīlestības. Mīlestībai svarīga ir brīvība. Dievs nekad nevienam neuzspiedīs Savu mīlestību. Ar nožēlu jāsaka, ka mēs varam noraidīt mīlestības attiecības ar Dievu.

“Izredzētie” ir tie, kas pieņem aicinājumu. Tiem, kas mīl Dievu, Dievs ir sagatavojis lietas, kas ir daudz brīnīšķīgākas par visu, ko mēs varētu iedomāties. Atkal viss ir saistīts ar jautājumu par mīlestību un mīlestībai raksturīgo brīvību.

Kas jūsu dzīvē atklāj, ka esat pieņēmuši kāzu ielūgumu un ieradušies atbilstošās drēbēs? _____

_____

_____

Piesists krustā mūsu labā

Dievs aicina ikvienu mīlestības attiecībās ar Viņu, taču mūžīgos ieguvumus baudīs tikai tie, kas pieņems šo aicinājumu. Kā redzams līdzībā par kāzu mielastu, daudzi, kurus ķēniņš aicināja, “nevēlējās nākt” (Mt. 22:3).

Tāpēc īsi pirms krustā sišanas Kristus raudāja: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt” (Mt. 23:37). Kristus gribēja tos sapulcināt, bet viņi nevēlējās. Šis izplatītais grieķu darbības vārds, kas nozīmē “gribēt” (“thelo”), tiek lietots tekstā, ka Kristus vēlas tos glābt, gan arī frāzē, ka viņi nevēlas tikt glābti (un tas pats vārds bija arī iepriekš Mt. 22:3).

Tomēr Kristus devās uz krustu šo cilvēku un mūsu dēļ. Apbrīnojama mīlestība! Lai gan cilvēka grēks ir pelnījis nāvi, pats Dievs (Kristū) samaksāja cenu un ir radījis veidu, kā atjaunot sarautās attiecības starp Debesīm un zemi. Tīkmēr Viņš turpina dāvēt mums Savu mīlestību, lai gan Viņam nav nekāda pienākuma to darīt, ja neskaita Viņa paša brīvo apņemšanos.

Izlasī Jņ. 10:17, 18. Salīdzini ar Gal. 2:20. Kāds vēstījums mums ir šajos tekstos? _____

Augstākajā Dieva mīlestības izpausmē – pie krusta – mēs redzam, ka Kristus atdeva Sevi mūsu labā pēc Savas brīvās gribas. Kristus atdeva Savu dzīvību pēc paša iniciatīvas. Neviens Viņam neatņēma dzīvību; Viņš to labprātīgi atdeva saskaņā ar pestīšanas plānu, par kuru bija vienojies Debesīs pirms pasaules radīšanas.

“Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās ‘noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts’. (Rm. 16:25) Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs un ka ar savu viltus varu panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsoliņa dot Savu vienpiedzimušo Dēlu, ‘lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 22. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus līdzības” nodaļu “Preti līgavainim” (405.–421. lpp.).

“Šī tumsa ir pasauli pārņēmusī neizpratne par Dievu. Cilvēki vairs nepazīst Viņa raksturu. Tas ir ticis pārprasts un nepareizi skaidrots. Šajā laikā jātiek pasludināta vēstij, kas nāk no Dieva, vēstij, kuras iespaidā atspīd gaisma un kuras spēks glābj. Dieva raksturs ir jādara zināms. Pasaules tumsā jātiek izlietai Viņa godības gaismai, Viņa labestības, žēlsirdības un patiesības gaismai.

Šis ir darbs, kuru ieskicējis pravietis Jesaja, rakstīdams: “Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: “Redziet, te ir jūsu Dievs! Redziet, Dievs tas Kungs nāk ar lielu spēku, un Viņa elkonis dod tam uzvaru, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā!”” (Jes. 40:9,10)

Tiem, kas gaida līgavaiņa nākšanu, ir jāsaka cilvēkiem: “Redziet, jūsu Dievs.” Pēdējie žēlastības pilnās gaismas stari, pēdējā žēlastības vēsts, kas jāsniedz pasaulei, ir Viņa mīlestības rakstura atklāsmē. [416] Dieva bērniem ir jāatklāj Viņa godība. Ar savu dzīvi un raksturu tiem jāparāda, ko Dieva žēlastība viņiem darījusi.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 415., 416. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Sliktāka par domu, ka Dieva nav, būtu doma, ka Dievs mūs ienīst. Cik atšķirīgā pasaulē mēs dzīvotu, ja tā būtu patiesība?

2. Kāpēc, jūsuprāt, mūsdienās pasaulē ir tik daudz pārpratumu par Dieva raksturu? Apdomājiet un pārrunājiet veidus, kā jūs varētu palīdzēt cilvēkiem skaidrāk saskatīt Dieva mīlestības raksturu.

3. Kāda ir vēsts, kas šodien jāsludina par Dieva raksturu? Kā jūs izskaidrotu šo vēsti kādam, kurš vēl nav iepazinies ar Dieva mīlestības realitāti? Uz kuriem pierādījumiem jūs varat norādīt, kas parāda Viņa mīlestības un Viņa brīnišķīgā rakstura realitāti?

4. Runāt par Dieva mīlestību ir viena lieta. Atklāt un atspoguļot šo mīlestību savā dzīvē ir kas cits. Kādi “svētie darbi” varētu atklāt Dieva mīlestību apkārtējiem?